

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 41, 2017

Nummer 41, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:4261](#) 05-10-2017

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:4159](#) 28-09-2017

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:4160](#) 28-09-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:3921](#) 26-09-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:3923](#) 26-09-2017

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:10069](#) 17-10-2017

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:8481](#) 12-10-2017

RECHTSPRAAK

Weigering door Raad voor de Kinderbescherming van verklaring van geen bezwaar die nodig is om als pleegouder met de pleegzorgvoorziening een pleegoudercontract te kunnen aangaan. Rechtbank vernietigt het besluit op bezwaar, omdat geen volledige en evenredige belangenafweging is verricht. Onvoldoende is gemotiveerd waarom nu een verklaring is geweigerd die in 2009 wel is afgegeven. Verder voeden zij ook een ander kleinkind al negen jaar op.

Op grond van artikel 5.1 lid 1 onder d Jeugdwet hebben aspirant-pleegouders een verklaring van geen bezwaar (vvgb) nodig van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) om een pleegcontract met de pleegzorgaanbieder te kunnen aangaan. Deze is in dit geval door de raad aan grootouders geweigerd. Grootouders willen graag hun drie kleinkinderen die thans in een gezinshuis verblijven opvoeden. Zij hebben gedurende negen jaren al de zorg voor hun halfbroer. In 2009 is wel een vvgb afgegeven. De raad heeft de vvgb geweigerd vanwege het strafrechtelijke verleden van de grootvader (eiser). Dit verleden laat zien dat er onvoldoende verantwoordelijkheidsbesef bij de grootvader is. Eiser heeft gezegd dat hij agressietherapie zal volgen als dat moet, maar dat getuigt niet van een intrinsieke motivatie. Het feit dat de opgelegde boetes betaald zijn, betekent ook niet dat eiser iets doet aan het voorkomen van strafbare feiten. Verder is de samenwerking tussen eisers en de gecertificeerde instelling (GI) moeilijk en vindt plaats met veel (verbaal) geweld. Er zijn verder in de omgeving van eisers veel spanningen met familieleden, zodat deze omgeving niet rustig en veilig is voor de kinderen. Volgens de beleidsregels van de raad wordt een vvgb afgegeven, tenzij de ingewonnen informatie duidt op zodanige gedragingen, mentaliteit of omstandigheden van (een van) de aspirant-pleegouders, andere gezinsleden of bewoners, dat plaatsing van een pleegkind een gevaar voor het welzijn van deze minderjarige zou opleveren. Dit gevaar is in beginsel aanwezig indien sprake is (geweest) van: - strafrechtelijke afdoening van overtredingen van zodanige aard en/of frequentie dat hieruit een gering verantwoordelijkheidsbesef blijkt; - zaken die, ook als ze geseponneerd zijn, aanleiding geven tot mogelijke bijzondere risico's zoals verdenking van zedenmisdrijven of kindermishandeling; - eerdere contacten met de raad met het beoogde pleeggezin in

verzorgings- of opvoedingsproblematiek; - strafrechtelijke afdoening inzake geweldsdelicten, ernstige vermogensdelicten en oplichtingsmisdrijven. De rechtbank overweegt dat uit de justitiële documentatie volgt dat door eiser meerdere strafbare feiten zijn gepleegd, waaronder ook geweldsdelicten. Het meest recente delict waarvoor eiser veroordeeld is (wegens mishandeling van een beroepsbeoefenaar) dateert van 10 januari 2016. Uit de beleidsregels van verweerder volgt dat de vvgb in beginsel vanwege die omstandigheden geweigerd kan worden. Alvorens tot een weigering van de vvgb te kunnen komen, dient verweerder echter een belangenafweging te verrichten en bovendien dient door verweerder te worden nagegaan of de naleving van de beleidsregel in dit geval evenredig is aan de daarmee te dienen doelen. Dat volgt uit artikel 3.4 Awb. Uit de bestreden beslissing, alsmede de toelichting daarop ter zitting, blijkt niet dat verweerder een volledige en evenredige belangenafweging heeft verricht. Zo heeft verweerder onvoldoende bij zijn besluitvorming betrokken dat hij in 2009 wél een vvgb afgaf ter zake eisers. Verweerder heeft niet duidelijk gemaakt in hoeverre de omstandigheden bij eisers zodanig veranderd of anders zijn, dat dit het weigeren van een vvgb thans rechtvaardigt. Ook het gegeven dat [halfbroer] inmiddels al negen jaar bij eisers woont en dat het goed met hem gaat (ook blijktens een recent onderzoek van verweerder), is niet in de belangenafweging betrokken.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:10069

Zaaknummer: AWB/17/1393 JW R A

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt bewind in over goederen van rechthebbende, ondanks dat een levenstestament is gemaakt. Gelet op ernstige onenigheden tussen de beide broers benoemt de rechtbank een neutrale professionele derde tot bewindvoerder. Deze is bij aparte beschikking ook benoemd tot mentor (zie ECLI:NL:RBNHO:2017:8483).

De ene zoon van betrokkene heeft verzocht een bewind in te stellen over de goederen van zijn moeder. De andere zoon verweert zich daartegen. Hij is bij het op 24 april 2017 verleden levenstestament gemachtigd om de (vermogensrechtelijke) belangen van betrokkene te behartigen.

Betrokkene is door een juridisch medewerker van de kantonrechter thuis gehoord over het ingediende verzoek.

Gelet op de stukken en afgelegde verklaringen acht de kantonrechter het voldoende aannemelijk dat betrokkene als gevolg van haar geestelijke of lichamelijke toestand tijdelijk of duurzaam niet in staat is ten volle haar vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen. Weliswaar betwist verweerder dat zulks het geval is – betrokkene zou nog steeds bij haar volle verstand zijn – maar hij onderbouwt dit verder niet. Tijdens het verhoor van betrokkene op 2 oktober 2017 bleek dat betrokkene in een rolstoel zat, kwetsbaar overkwam en niet in staat was op alle vragen concreet te antwoorden. Ook kon of wilde zij niet ingaan op het conflict tussen haar beide zoons (verzoeker en verweerder).

Verweerder beroept zich op het levenstestament. Daarin is hij gemachtigd om de (niet-)financiële belangen van betrokkene te behartigen als zijn moeder daartoe tijdelijk of langdurig niet bekwaam is.

Naar het oordeel van de kantonrechter is door verweerder niet inhoudelijk betwist dat op financieel en niet-financieel gebied door hem geen openheid van zaken wordt gegeven en dat daarom niet valt te controleren of hij zijn taken ten behoeve van betrokkene naar behoren uitvoert. Dit klemmt temeer daar verzoeker zijn zorgen hierover heeft geuit, waar verweerder niet verder op ingegaan is. Ook staat vast dat verweerder het bezoek van zijn broer aan zijn

moeder heeft verhinderd. Er is een kortgedingprocedure voor nodig geweest (vonnis d.d. 28 augustus 2017) om een bezoekenregeling voor verzoeker mogelijk te maken. Ook hieruit valt af te leiden dat verweerder als gevolmachtigde weinig transparant te werk gaat. Bovendien is gebleken dat tussen de beide broers ernstige onenigheid bestaat, hetgeen niet in het belang van betrokkene is.

Gelet op het vorenoverwogene zijn er naar het oordeel van de kantonrechter gegronde redenen om af te wijken van de bij levenstestament bepaalde voorkeur en om te kiezen voor een neutrale, professionele bewindvoerder en mentor. Nu verweerder geen bezwaar heeft aangevoerd tegen de voorgestelde bewindvoerder en mentor, zal worden overgegaan tot benoeming van X BV.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:8481

Zaaknummer: 6076962 BM VERZ 17-1420

RECHTSPRAAK

Terugbetaling lager vastgestelde partneralimentatie. De rechtbank heeft de partneralimentatie bepaald op € 2.535. Het hof bepaalt de partneralimentatie op € 672 per maand op grond van de draagkracht van de man. Het inkomensverlies van de man is niet te herstellen en ook niet verwijtbaar. Het hof overweegt dat terugbetaling moet plaatsvinden in het kader van de verdeling van het huwelijksvermogen.

Het hof bepaalt de partneralimentatie op een aanmerkelijk lager bedrag dan de rechtbank. Het verschil is niet gelegen in de beoordeling van de behoefte en behoeftigheid, maar in de draagkracht van de man.

Daartoe overweegt het hof als volgt. De man ontvangt met ingang van 1 januari 2017 een periodeloon uit de holding van € 2.800 bruto per maand, gebaseerd op twee werkdagen per week. De man heeft zijn werkmaatschappij verkocht en verricht advies- en managementdiensten waarvoor de holding hem ter beschikking stelt. Naar ter zitting is gebleken was de reden van de verkoop gelegen in het drukke werkzame leven van de man. Zowel de man als de vrouw hebben eenduidig verklaard dat het de uitdrukkelijke bedoeling van partijen was dat de man na deze verkoop minder zou gaan werken zodat partijen meer tijd voor elkaar zouden hebben. Desgevraagd heeft de vrouw naar voren gebracht dat partijen indertijd ook gesproken hebben over de mogelijkheid dat de man op den duur nog maar twee dagen per week werkzaam zou zijn. De verkoop van de werkmaatschappij heeft zich voltrokken op het moment dat partijen nog de intentie hadden om hun relatie voort te zetten. In dit licht bezien, en gelet ook op de afspraken met de holding, is het hof van oordeel dat de man zijn oude inkomen niet zonder meer kan herstellen. Het hof acht voorts het inkomensverlies dat gepaard gaat met de vermindering van arbeidsuren ook niet aan de man verwijtbaar, hetgeen met zich brengt dat het hof voor wat betreft de draagkracht van de man zal uitgaan van een inkomen van € 2.800 bruto per maand, nu gesteld noch gebleken is dat de man op basis van twee werkdagen meer salaris uitgekeerd kan krijgen van de holding. Het voorgaande neemt evenwel niet weg dat van de man, gelet op zijn onderhoudsverplichting

jegens de vrouw, verwacht mag worden dat hij zich inspent om meer inkomen te verwerven. Van deze draagkracht uitgaande stelt het hof de partneralimentatie op € 672 bruto per maand vast.

Ter zake van de terugbetaling van te veel betaalde partneralimentatie stelt het hof vast dat de vrouw, gezien de hoogte van haar behoefte in relatie tot de ontvangen partneralimentatie, thans niet in staat is tot terugbetaling van het te veel ontvangene. Nu de vrouw echter het vooruitzicht heeft dat zij na de afwikkeling van de verdeling en verrekening van het gezamenlijk vermogen (onder meer bestaande uit het aandelenkapitaal in de holding en de echtelijke woning) zal beschikken over een aanzienlijk vermogen, acht het hof het redelijk dat de vrouw het door haar te veel ontvangene dient terug te betalen aan de man, met dien verstande echter dat zij dit pas hoeft te doen (en de man evenzo pas gerechtigd is het eventueel door hem te veel betaalde te verrekenen met bedragen die hij aan de vrouw verschuldigd is uit hoofde van de afwikkeling van het huwelijksvermogen), op het moment dat de verdeling en verrekening van het gezamenlijk vermogen volledig is afgewikkeld en daadwerkelijk aan de vrouw wordt uitgekeerd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:4261

Zaaknummer: 200.202.666_01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Bij de bepaling van het inkomen van de man dient rekening te worden gehouden met de aan het zogenoemde Tijdsparfonds door de werkgever overgemaakte bedragen. Met de daarmee opgebouwde bedragen worden vrije dagen betaald of de bedragen worden uitgekeerd in geld. In beide gevallen gaat het om inkomen.

Tussen partijen is in hoger beroep de kinderalimentatie in geschil. De man voert aan dat zijn draagkracht lager is dan door de rechtbank berekend. Zijn draagkracht dient te worden becijferd aan de hand van de loonstroken. Op de loonstroken zijn bedragen vermeld die deels aan hem zijn overgemaakt en deels aan het Tijdsparfonds. Bij de becijfering van de draagkracht aan de hand van de loonstroken mag, kort gezegd, geen rekening worden gehouden met de daarop vermelde stortingen 'TSF dagen' in het Tijdsparfonds.

Het hof overweegt dat de man werkzaam is als bouwplaatsmedewerker. De sector Bouwnijverheid kent sinds 2006 het Tijdsparfonds (TSF). Kort gezegd moet de werkgever sindsdien het loon over een groot deel van de vakantiedagen en roostervrije dagen rechtstreeks aan de werknemer doorbetalen. In het TSF stort de werkgever per loonbetalingsperiode, na inhouding van belasting en premies, het (tijdsevenredig) loon voor een aantal extra dagen die hij niet rechtstreeks aan de werknemer doorbetaalt. Deze stortingen door de werkgever op de individuele rekening van de werknemer in het TSF zijn in het fiscaal jaarloon meegenomen. Wanneer de werknemer één of meer van de in het TSF gestorte dagen opneemt, is de werkgever voor die dagen geen loon meer verschuldigd. De werknemer wordt geacht voor die dagen gebruik te maken van zijn individueel budget dat door de werkgever op zijn TSF-rekening is gestort. De niet-opgenomen TSF-dagen worden aan de werknemer in geld uitgekeerd vanuit het budget op zijn TSF-rekening. De werknemer kan de in het TSF opgebouwde rechten derhalve aanwenden voor vrije tijd of een uitkering in geld.

In het licht van het voorgaande valt niet in te zien waarom voor de berekening van de draagkracht van de man in 2016 de TSF-dagen op zijn fiscaal jaarloon 2016 in mindering

moeten worden gebracht. Het door de werkgever ten behoeve van de man gestorte aantal dagen in het TSF is immers inkomen dat de man ten goede komt: ofwel als loon voor zover het door de man opgenomen TSF-dagen betreft ofwel als een geldelijke uitkering voor zover het niet-opgenomen TSF-dagen betreft. Het betoog van de man wordt dan ook verworpen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:4159

Zaaknummer: 200.196.735_01

RECHTSPRAAK

Terugbetaling op nihil gestelde partneralimentatie wegens ontbreken huwelijksgelateerde behoefte. Het is niet zonder meer aannemelijk dat de vrouw de te veel betaalde alimentatie conform haar behoefte heeft verteerd.

De rechtbank heeft de partneralimentatie bepaald op € 30 bruto per maand met ingang van de dag van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand. Het hof is van oordeel dat de vrouw in staat moet worden geacht om in haar eigen huwelijksgelateerde behoefte te voorzien, onder andere door haar verdien capaciteit volledig te benutten. Het hof stelt de partneralimentatie vast op nihil.

Ter zake van de terugbetaling overweegt het hof als volgt. Voor zover de man vanaf de dag waarop de echtscheidingsbeschikking is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand tot heden partneralimentatie heeft betaald en/of partneralimentatie op hem is verhaald, kan van de vrouw in redelijkheid worden gevergd dat zij die terugbetaalt. Daartoe is van belang dat de nihilstelling van de alimentatie met terugwerkende kracht zijn grondslag vindt in het feit dat de vrouw geacht wordt met ingang van de dag waarop de echtscheidingsbeschikking is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand zelf in haar huwelijksgelateerde behoefte te voorzien. Aldus kan niet zonder meer aannemelijk worden geacht dat de vrouw de eventueel te veel ontvangen gelden reeds conform haar behoefte heeft verteerd. Daarbij komt dat het gaat om een beperkt bedrag – zijnde € 30 per maand – en de vrouw niet heeft gemotiveerd dat zij geen vermogen heeft waaruit zij deze minimale vordering van de man kan voldoen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:4160

Zaaknummer: 200.199.386_01 200.199.388

RECHTSPRAAK

Verzoek tot wijziging van de huwelijksakte met het oogmerk dat daarin in plaats van de eigen geslachtsnaam die van de echtgenoot wordt opgenomen, omdat op een formulier met betrekking tot keuze voor de te voeren geslachtsnaam na huwelijk keuze voor de geslachtsnaam van de echtgenoot is gedaan. Het verzoek is door de rechtbank afgewezen. Het hof wijst het verzoek eveneens af.

Appellant heeft in hoger beroep een verzoek ingediend strekkende tot verbetering van de huwelijksakte. Hij is van mening dat in die akte ten onrechte niet de achternaam is vermeld die hij heeft gekozen na het huwelijk te gaan voeren.

Het hof overweegt dat de huwelijksakte met het opnemen van de geslachtsnaam na het huwelijk niet de mogelijkheid biedt om de keuze voor het voeren van de geslachtsnaam van de andere echtgenoot weer te geven. Artikel 57 lid 1 aanhef en onder c Besluit burgerlijke stand bepaalt dat de eigen geslachtsnaam dient te worden vermeld en dus niet de naam die de betrokkene wenst te voeren. De vermelding in de huwelijksakte van de geslachtsnaam na huwelijk voorziet in de situatie dat een echtgenoot na het huwelijk naar zijn nationale recht van rechtswege een andere geslachtsnaam heeft verkregen. In dat geval wordt die andere geslachtsnaam in de huwelijksakte vermeld als geslachtsnaam na huwelijk. Een dergelijk geval is hier niet aan de orde. In het onderhavige geval is de vermelding in de huwelijksakte van de naam van appellant als geslachtsnaam van appellant na huwelijk dan ook juist. Van een onvolledigheid van of misslag in de huwelijksakte vanwege het ontbreken van de door appellant gekozen, in het maatschappelijk verkeer te voeren naam, is geen sprake. De omstandigheid dat appellant het formulier omtrent de naamkeuze heeft ingevuld, maakt het voorgaande niet anders. Met dit formulier wordt slechts bewerkstelligd dat in brieven die vanwege de overheid worden verzonden, rekening wordt gehouden met de naam die de betrokkene in het maatschappelijk verkeer voert. Zijn belang bij een officieel document met bewijskracht dat zijn keuze weergeeft om de geslachtsnaam van zijn echtgenote te voeren, is ook geen omstandigheid die meebrengt dat de huwelijksakte een misslag of onvolledigheid bevat. Voor een belangenafweging is in dezen geen plaats. Nu niet is gebleken van een

onvolledigheid of misslag als bedoeld in artikel 1:24 BW op grond waarvan de huwelijksakte van appellant dient te worden verbeterd, heeft het hof de bestreden beschikking bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:3921

Zaaknummer: 200.206.626/01

RECHTSPRAAK

Alimentatie jongmeerderjarige. Hof houdt volledig rekening met eigen, niet-incidentele inkomsten bij de bepaling van de behoefte. Jongmeerderjarige moet te veel betaalde alimentatie terugbetalen, omdat de ontvangen bijdrage haar behoefte ruimschoots oversteeg sinds zij zelf over inkomsten beschikte.

De vader is het niet eens met de hoogte van de door de rechtbank vastgestelde bijdrage voor de jongmeerderjarige en is van deze uitspraak in hoger beroep gekomen. Hij heeft de behoefte van de jongmeerderjarige aan de orde gesteld. De jongmeerderjarige heeft verweer gevoerd.

Het hof overweegt dat de omstandigheden van de jongmeerderjarige per 20 januari 2017 zijn gewijzigd, omdat zij per die datum inkomsten heeft uit haar bijbaan ten bedrage van € 462 netto per maand. Gezien deze hoogte volgt het hof de jongmeerderjarige niet in haar standpunt dat het slechts geringe bijverdiensten zijn die buiten beschouwing moeten worden gelaten. Evenmin heeft zij – mede gelet op het gegeven dat zij thans een tussenjaar heeft ingelast en in staat kan worden geacht arbeid te verrichten – voldoende aannemelijk gemaakt dat haar bijbaan dermate tijdelijk is dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten daaruit. De jongmeerderjarige kan derhalve vanaf 20 januari 2017 volledig in haar eigen behoefte voorzien met haar inkomsten.

Vanaf juni 2017 volgt de jongmeerderjarige geen opleiding meer. Zij kan ook dan in haar behoefte, die als gevolg daarvan is gewijzigd, voorzien. Nu de man ter zitting in hoger beroep zijn aanbod om een bijdrage te voldoen van € 175 per maand uitdrukkelijk heeft gehandhaafd, heeft het hof de bijdrage met ingang van 20 januari 2017 op dit bedrag bepaald. Het hof heeft voorts overwogen dat de jongmeerderjarige met ingang van 20 januari 2017 te veel heeft ontvangen aan alimentatie. Aangezien de ontvangen bijdrage haar behoefte ruimschoots oversteeg en zij vanaf 20 januari 2017 over eigen middelen beschikt in de vorm van haar inkomsten, terwijl het belang van de man bij terugbetaling gelet op zijn inkomenspositie en zijn ziekte evident is, kan naar het oordeel van het hof van de jongmeerderjarige worden geveerd dat zij het te veel ontvangene terugbetaalt.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:3923

Zaaknummer: 200.208.093/01